ELIZABETH
GILBERT
Merginų
miestas
Romanas

ELIZABETH GILBERT

Merginų miestas

Iš anglų kalbos vertė Liucija Vakarė

VILNIUS 2021

Versta iš:
CITY OF GIRLS
by Elizabeth Gilbert

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Elizabeth Gilbert, 2019
© Vertimas į lietuvių kalbą, Liucija Vakarė, 2021
© Viršelis, Morgan McMullen, 2019
© Leidykla VAGA, 2021

ISBN 978-5-415-02614-2

Mano mielai draugei Margaretei Cordi;
ji – mano akys ir ausys

„Krėsdami kvailystes, tai darykite entuziastingai“

COLETTE

Niujorkas, 2010-ųjų balandis

Neseniai gavau laišką iš jo dukters. Andželos.

Apie ją visus šiuos metus galvojau ne sykį, bet tiesiogiai bendravome tik trečią kartą.

Pirmąjį – dar 1971 metais – jai siuvau vestuvinę suknelę.

Paskui iš Andželos gavau laišką su žinia apie jos tėvo mirtį. Tai buvo 1977-aisiais.

Dabar ji rašė ką tik netekusi motinos. Nežinau, kokios mano reakcijos tikėjosi. Tikriausiai nutuokė, kad ši žinia mane pribloškš. Vis dėlto nemanau, kad laišką siuntė iš pikdžiugiškų paskatų. Andžela tikrai ne tokia. Ji – geras ir svarbiausia – įdomus žmogus.

Vis tik labai nustebau, kad Andželos motina gyveno taip ilgai. Jau daug metų laikiau ją mirusia. Dievaži, taip manė ir visi kiti (bet ko gi stebiuosi tokiu ilgaamžiškumu, kai ir aš pati į gyvenimą įsitvėrusi lyg polipas į laivo dugną? Juk tikrai nesu vienintelė senolė, vis dar tipenanti Niujorko gatvėmis ir visomis išgalėmis besikabinanti į gyvenimą ir savo būstą.)

Tačiau labiausiai mane sutrikdė paskutinė Andželos laiško eilutė.

„Viviana, – rašė Andžela, – dabar, kai mama jau mirusi, gal galėtumėte atskleisti, kas buvote mano tėvui?“

Mat kaip... Kas buvau jos tėvui?

Tik jis būtų galėjęs atsakyti į šį klausimą, bet kadangi su savo dukra apie mane niekada nekalbėjo, neturiu teisės Andželai pasakoti, kas jam buvau.

Bet galiu papasakoti, kas jis buvo man.

Pirmas skyrius

1940 metų vasarą, mane, paiką devyniolikmetę, tėvai išsiuntė gyventi pas tetą Pegę, Niujorke turėjusią teatro trupę.

Neseniai buvau pašalinta iš Vasaro koledžo, nes nelankiau paskaitų ir, aišku, pirmais metais neišlaikiau nė vieno egzamino. Nebuvau tokia kvaila, kaip galėjo pasirodyti iš mano pažymių, bet nesimokant, matyt, nieko kito ir negali tikėtis. Mintimis grįždama į tuos laikus, dabar tiksliai net nežinau, ką veikdavau ištisas valandas, kurias turėjau leisti paskaitose, bet pažinodama save manau, kad tikriausiai buvau nepaprastai užimta savo išvaizdos gražinimu (pamenu, tais metais mokiausi plaukus suraityti banguotais sukiniais – tai pakankamai įmantri šukuosena, kurios žūtbūt reikėjo man, bet kuri *ne itin tiko Vasaro koledžui*).

Koledže taip niekada ir nepritapau, nors galimybių turėjau įvairių. Čia galėjai sutikti visokiausių merginų ir jų grupelių, bet nė viena manęs nedomino, tarp jų savęs neįsivaizdavau. Tais metais Vasaro koledže buvo ir politinių revoliucionierių, dėvėjusių griežtas juodas kelnes ir diskutavusių apie perversmų kurstymą užsienyje, bet užsienio perversmai manęs nedomino (nedomina ir iki šiol, nors juodas kelnes, kurios man rodėsi provokuojančiai madingos, pamėgau, tik nepakenčiu pūpsančių kišenių). Vasaro koledže buvo ir tokių merginų, kurios visa galva nėrė į mokslus, gydytojomis ar teisininkėmis apsisprendusios tapti gerokai anksčiau, nei šias profesijas atrado dauguma moterų. Mane jos

galėjo sudominti, bet to neįvyko (visų pirma, viena nuo kitos niekuo nesiskyrė – visos dėvėjo tokius pačius beformius vilnonius sijonus, kurie atrodė lyg persiūti iš senų megztinių, ir tas vaizdas man galutinai numušdavo ūpą).

Nesakau, kad koledže grožiui *visai* nebuvo vietos. Prisimenu keletą dailių, didžiaakių romių merginų, tarsi atklydusių iš viduramžių, taip pat kelias meniškos sielos būtybes ilgais išpuoselėtais plaukais ir keletą aukštuomenės panelių su aristokratiška lyg itališko kurto giminės istorija. Vis gi nesusidraugavau nė su viena. Gal dėl to, kad šioje mokslo įstaigoje visos atrodė protingesnės už mane (tai nebuvo vien jaunatviškos baimės – dar ir šiandien manau, kad jos *išties* buvo protingesnės).

Tiesą sakant, nesupratau, ką veikiu tame koledže. Žinojau tik tiek, kad darau tai, kas lemta, nors kokia to prasmė, man niekas nesiteikė paaiškinti. Nuo mažų dienų girdėjau kalbas, kad lankysiu Vasaro koledžą, bet niekas nesakė, kam to reikia. Vardan ko? Ką būtent turėjau pasiekti? Ir kodėl gyvenau tame ankštame priplėkusiame bendrabučio kambaryje su užkietėjusia būsima socialine reformatore?

Šiaip ar taip iki to laiko mokslų jau buvau atsikandusi – prieš tai ilgus metus lankiau Emos Vilard mergaičių mokyklą Niujorko valstijos Trojos mieste, kur mane mokė iškiliausios moterų koledžų auklėtinės. Argi to neužteko? Mokykloje prasimokiau nuo dvylikos ir, matyt, jaučiau, kad to man pakanka. Kiek dar knygų reikia perskaityti, kad įrodytum, jog skaityti moki? Jau žinojau, kas buvo Karolis Didysis, todėl troškau tik vieno – kad mane paliktų ramybėje.

Be to, vos pradėjusi pasmerktuosius mokslus Vasaro koledže, aptikau barą Pokipsio rajone, kur iki išnaktų gurkšnodavau pigų alų ir klausydavausi gyvos džiazo muzikos. Radau būdą išsmuk-

ti iš koledžo teritorijos (mano gudriam planui pasitarnavo neužrakintas tualeto langas ir paslėptas dviratis – patikėk, koledžo sargui kėliau tikrą galvos skausmą) ir tapau nuolatine šio baro lankytoja, todėl iš pat ryto paprastai dar nebūdavau išsiblaiviusi ir lotynų kalbos linksniuotės į galvą niekaip nelįsdavo.

Atsirado ir kitokių trikdžių.

Kad ir visos tos cigaretės, kurias būtinai norėjau surūkyti.

Trumpai tariant, buvau užsiėmęs žmogus.

Todėl iš visų 362 šaunių Vasaro auklėtinių pagal rezultatus užėmiau 361 vietą. Tai sužinojęs tėvas pasibaisėjęs tarstelėjo: „Viešpatie Dieve, tai ką gi iškrėtė *paskutinė* mergina?“ (kaip paaiškėjo, vargšelė susirgo poliomielitu). Tad iš koledžo buvau išsiųsta namo ir maloniai paprašyta nebesirodyti.

Mama neturėjo jokio supratimo, ką su manimi daryti. Net ir geriausiais laikais mudvi nesijautėme labai artimos. Ji aistringai domėjosi jodinėjimu, o kadangi aš nei buvau žirgas, nei jais žavėjausi, kalbėtis nelabai turėdavome apie ką. Dabar, išmesta iš koledžo, jai buvau užtraukusi tokią gėdą, kad ji vos prisiversdavo į mane pakelti akis. Skirtingai nei aš, mama Vasaro koledže mokėsi išties neblogai – ak, išties ačiū (1915 metų laida. Istorijos ir prancūzų kalbos klasė). Dėl jos pasiekimų – bei dosnių metinių įmokų – ir aš buvau priimta į tą išgarbstytą mokslo įstaigą. Ir štai tau kad nori. Kai prasilenkdavome mūsų namo koridoriuose, ji man linktelėdavo lyg aukšto rango karjeros diplomatė – mandagiai, bet šaltai.

Tėvas irgi nežinojo, kur mane dėti, bet pats buvo užsivertęs hematito kasyklos reikalais ir dėl dukters problemų pernelyg nesuko galvos. Taip, nepateisinau vilčių, bet jo gyvenime buvo didesnių rūpesčių. Jį, kaip pramoninką, pasisakantį už nesikišimą į kitų šalių reikalus, įsiliepsnojantis karas Europoje vertė

nerimauti dėl verslo ateities, tad, ko gero, mintys buvo užimtos kitkuo.

Mano vyresnysis brolis Valteris mokėsi Prinstone, pasišventęs didiems darbams. Aš jam buvau ne galvoj. Jis tik piktinosi neatsakingu mano elgesiu. Valteris nė karto gyvenime nebuvo pasielgęs neatsakingai. Mokydamasis internatinėje mokykloje užsitarnavo tokią bendramokslių pagarbą, kad buvo pramintas (nėmaž neperdedu) *ambasadoriumi*. Dabar krimto inžinerijos mokslus, nes svajojo imtis infrastruktūrinių projektų, kurie tarnautų viso pasaulio žmonėms (į mano ydų sąrašą gali įrašyti ir tai, kad net nežinojau, ką tiksliai reiškia žodis „infrastruktūra“). Nors mudu su Valteriu buvome panašaus amžiaus – mus skyrė tik dveji metai, – kartu nustojome žaisti vos ūgtelėję. Vaikiškus užsiėmimus – vienas iš jų buvau ir aš – brolis metė sulaukęs maždaug devynerių. Jo gyvenime man vietos nebuvo, ir tą žinojau.

Mano draugių gyvenimas irgi judėjo į priekį. Jos vyko į koledžus, ėmė dirbti, ištekėjo ir pradėjo suaugusiųjų gyvenimą – apie visa tai nieko nenusimaniau ir nenorėjau nusimanyti. Todėl niekam nerūpėjau ir su niekuo negalėjau prasiblaškyti. Dykinėdama vangiai stūmiau dienas, o nuobodulys kankino it alkis. Pirmas dvi birželio savaites į mūsų garažo sieną ištisai mušinėjau teniso kamuoliuką, nepaliaujamai švilpaudama melodiją apie rusvą ąsotėlį, kol galop tėvai neapsikentę nusprendė mane išsiųsti pas tetą į miestą. Ir jei jau atvirai – ar galima juos dėl to kaltinti?

Žinoma, jie gal ir nuogąstavo, kad Niujorke tapsiu komuniste ar narkomane, bet vargu ar ir tai būtų blogiau, nei amžinas dukters svaidomo kamuoliuko bumbsėjimas.

Tad štai kaip atsidūriau Niujorke, Andžela, kur viskas ir prasidėjo.

*

Į Niujorką išvažiavau traukiniu – ir dar kokiu! „Empire State“ ekspresas tiesiai iš Jutikos: spindintis, blizgiai chromuotas netikėlės dukters išgabenimo mechanizmas. Mandagiai atsisveikinusi su mama ir tėčiu, kelionės mantą įteikiau nešikui ir iškart pasijutau svarbi. Visą kelionę sėdėjau restorane gurkšnodama salyklinį pieną, kramsnodama sirupe mirkytas kriaušes, rūkydama cigaretes ir sklaidydama žurnalus. Žinojau, kad vykstu į tremtį, bet juk... *stilingai!*

Anuomet traukiniai buvo nepalyginamai geresni, Andžela.

Pažadu, tolesniuose puslapiuose stengsiuosi susilaikyti nuo postringavimų, kad anais laikais buvo daug geriau. Jaunystėje negalėdavau pakęsti tokio senolių bambėjimo. *Kam rūpi! Tavo sukriošęs veblenimas apie auksinius laikus niekam neįdomus*! Ir patikinu: žinau, kad penktajame dešimtmetyje tikrai daug kas *nebuvo* geriau. Na, kad ir apgailėtinai prasti dezodorantai ar oro kondicionieriai, dėl kurių visi nepakenčiamai dvokdavo, ypač vasarą. O kur dar Hitleris... Bet štai traukiniai anuomet buvo neabejotinai geresni. Kada paskutinį kartą traukinyje galėjai mėgautis salykliniu pienu ir rūkyti cigaretes?

Į traukinį įlipau vilkėdama ryškią, trumpą raibų raštų viskozinę suknelę geltona ažūrine apykakle, platėjančiu sijonu su giliomis kišenėmis ties klubais. Šią suknelę atsimenu labai aiškiai, nes visų pirma niekada – *niekada* – nepamirštu, kuo vilki aplinkiniai. Be to, šią suknelę siuvausi pati. Ir man puikiai pavyko. Sijono apačia plaikstėsi žemiau kelių, atrodė žaismingai ir pritiko. Pamenu, kad trokšdama žūtbūt panėšėti į Džoaną Kroford, įsiuvau ir petukus, nors nesu tikra, ar toks sumanymas pasiteisino. Su kuklia varpelio formos skrybėlaite ir iš mamos pasiskolinta paprasta mėlyna rankine (prigrūsta beveik

vien kosmetikos ir cigarečių) atrodžiau ne ekrano žvaigždė, bet tas, kas ir buvau: devyniolikmetė mergiotė, vykstanti aplankyti giminaitės.

Su šia devyniolikmete į Niujorką vyko du dideli lagaminai – vienas prikrautas drabužių, tvarkingai suvyniotų į audeklus, kitas prigrūstas audinių, dekoratyvinių juostelių ir siuvimo reikmenų, kad galėčiau pasisiūti naujų drabužių. Tvirtoje medinėje dėžėje kartu keliavo ir mano siuvamoji mašina – sunkus, gremėzdiškas ir nepatogus transportuoti tvarinys. Bet tai buvo mano pamišėliška nuostabioji sielos draugė, bet kurios gyventi negalėjau.

Todėl kur vykau aš, vyko ir ji.

Tą siuvamąją mašiną, kuri vėliau gyvenime man suteikė tiek daug, gavau iš močiutės, tėvo mamos, todėl trumpai šnektelkime ir apie ją.

Pamačiusi žodį „močiutė“, Andžela, turbūt pamanysi, kad kalbu apie mielą menką pražilusią sengalvėlę. Bet mano močiutė buvo aukšta, emocinga, brandaus amžiaus koketė dažytais raudonmedžio spalvos plaukais. Ji rengėsi kaip cirko pasirodymui, o gyvenime buvo lydima kvepalų ir apkalbų šleifo.

Ji buvo spalvingiausia – visomis šio žodžio prasmėmis – pasaulio moteris. Dėvėdavo rinktinių spalvų glamžyto aksomo sukneles, ir tas spalvas, skirtingai nei likusi skurdžios vaizduotės visuomenės dalis, vadindavo ne rožine, vyšnine ar mėlyna, o „rožės pelenais“, „kordovanu“ arba *dela Robbia*. Buvo įsivėrusi auskarus, nors anuomet tam ryždavosi reta garbingą padėtį užimanti moteris, ir turėjo keletą pliušinių papuošalų dėžučių su nesuskaičiuojama gausybe pigių ir brangių grandinėlių,

auskarų ir apyrankių. Popietės pasivažinėjimams automobiliu po užmiestį vilkdavosi specialų kostiumėlį, o skrybėles rinkdavosi tokias plačias, kad teatre joms prireikdavo atskiros vietos. Ji mėgo katinus ir paštu užsakomą kosmetiką, aistringai rydavo bulvarinių laikraščių straipsnius apie sensacingas žmogžudystes, be to, garsėjo kaip romantinių eilių rašytoja. Tačiau labiau už viską močiutė mėgo *teatrą*. Apsilankydavo kiekviename mieste surengtame spektaklyje, pažiūrėdavo visas pjeses, be to, žavėjosi kinematografija. Dažnai į draugiją imdavo mane, nes mudviejų skonis visiškai sutapo (mes su močiute pamėgome istorijas apie nekaltas merginas plevėsuojančiais apdarais, kurias iš pradžių pagrobdavo grėsmingi tipai su gąsdinančiomis skrybėlėmis, o paskui išgelbėdavo vyrukai išdidžiai atkištais smakrais).

Nereikia ir sakyti – labai ją mylėjau.

Priešingai nei likę šeimos nariai. Išskyrus mane, močiutė trikdydavo visus. Ypač jos gėdydavosi marti (mano mama), kuri nepakentė lengvabūdiškumo ir į močiutę visada žvelgdavo kreivai, o kartą ją net pavadino „kvaištelėjusia amžina paaugle."

Nereikia ir sakyti, kad mama romantinėmis eilėmis negarsėjo.

Būtent močiutė ir išmokė mane siūti.

Ji buvo siuvimo meistrė (šio amato išmoko iš *savo* močiutės, ši paprasta iš Velso atvykusi tarnaitė vos per vienos kartos gyvenimą tapo pasiturinčia Amerikos ponia. Prie to nemenka dalimi prisidėjo jos mokėjimas darbuotis adata). Močiutė norėjo, kad meistriškai siūti išmokčiau ir aš. Todėl kai žiūrėdamos judančius paveikslėlius nekramtydavome irisų ar viena kitai bal-

su neskaitydavome žurnalų straipsnių apie prekybą baltaisiais vergais, siūdavome. Ir labai rimtai. Močiutė nesidrovėdama reikalaudavo tobulo rezultato. Audinio skiautėje subedžiodavo dešimt dygsnių, dar dešimt liepdavo sudygsniuoti man, ir jei mano dygsniai nebūdavo tokie pat idealiai lygūs kaip josios, manuosius išardžiusi liepdavo siūti iš naujo. Ji mane išmokė dirbti su tokiais pretenzingais audiniais kaip tinklas ir nėriniai, ir galop drąsiai imdavausi bet kokio, net ir paties kaprizingiausio audinio. Mokiausi konstruoti, siūti pamušalus ir sukirpti. Būdama dvylikos jau galėjau pasiūti korsetą (su banginio ūsais ir visais reikiamais elementais), nors po 1910 metų banginio ūsų korsetų turbūt reikėjo nebent pačiai močiutei.

Nors prie siuvamosios mašinos ji būdavo reikli ir griežta, toks valdingumas neerzino. Jos pastabos kirsdavo skaudžiai, bet nežeisdavo širdies. Mane užtektinai traukė apdarai, kad būčiau norėjusi mokytis, be to, žinojau, jog taip ji tik stengiasi lavinti mano gebėjimus.

Pagyrų sulaukdavau retai, bet jos skatino stengtis dar labiau. Įgudau siūti.

Kai sulaukiau trylikos metų, močiutė man nupirko siuvamąją mašiną, kuri vieną dieną traukiniu iškeliaus į Niujorką. Tai buvo glotnus juodas „Singer 201“ modelis – plėšrus ir galingas (su juo galėjai siūti *odą*; su tuo daiktu būčiau galėjusi apsiūti ir patį bugatį!). Geresnės dovanos nesu gavusi iki pat dabar. Siuvamąją mašiną kartu vežiausi į internatinę mokyklą, kur šis prietaisas man suteikė milžinišką galią, nes visos kilmingojo sluoksnio merginos geidė gražiai rengtis, bet ne visada mokėdavo siūti pačios. Vos tik mokykloje pasklido gandas, kad galiu pasiūti bet ką (dievaži, taip ir buvo), visos Emos Vilard įstaigos auklėtinės pradėjo nuolat belstis į mano kambario duris, pra-

šydamos paplatinti liemenį, susiūti prairusią siūlę arba praeito sezono vyresniosios sesers proginę suknelę persiūti taip, kad tiktų joms. Visus tuos metus it kulkosvaidininkas prakiurksojau virš tratančios siuvamosios mašinos, ir mano pastangos nenuėjo veltui. Tapau populiari, o mokykloje – ir bet kur kitur – tai vienintelis svarbus dalykas.

Derėtų paminėti, kad siūti močiutė mokė dar ir dėl nestandartinės mano figūros. Nuo mažų dienų buvau aukšta ir išstypusi. Prasidėjo paauglystė, bet ir jai pasibaigus aš tebeaugau. Ėjo metai, bet iškilesnės krūtinės taip ir neužsiauginau, o liemuo liko ištįsęs, ilgas. Rankos ir kojos priminė pagaliukus. Netikdavo joks parduotuvėje pirktas drabužis, todėl visuomet būdavo pravarčiau juos siūtis pačiai. Močiutė – amžiną jai atilsį – išmokė rengtis taip, kad mano ūgis taptų privalumu ir neatrodyčiau lyg užsilipusi ant kojokų.

Jei pamanei, kad dėl savo išvaizdos kompleksuoju, tai tikrai ne. Tik objektyviai nupasakoju savo figūrą: buvau aukšta ir ištįsusi – tik tiek. Ir jei tikiesi išgirsti istoriją apie bjaurųjį ančiuką, kuris nuvykęs į didmiestį susivokia esanti gražuolė gulbė, nesijaudink, šis pasakojimas ne apie tai.

Visuomet buvau graži, Andžela.

Ir visada tai žinojau.

Neabejotinai todėl, kad buvau graži, visą tą laiką, kol traukinio restorane gurkšnojau salyklinį pieną ir kramčiau sirupe išmirkytas kriaušes, nuo manęs akių nenuleido išvaizdus vyriškis.

Galop priėjęs paklausė, ar galėtų pridegti cigaretę. Kai sutikau, jis prisėdo ir ėmė žarstyti komplimentus. Toks dėmesys

glostė širdį, bet žaismingai bendrauti nemokėjau. Todėl klausydamasi jo postringavimų spoksojau pro langą dėdamasi, kad skendžiu savose mintyse. Kiek prisimerkiau, tikėdamasi taip sudaryti rimtą ir dramatišką įspūdį, nors, ko gero, atrodžiau tik kaip sutrikusi trumparegė būtybė.

Viskas galėjo komplikuotis, bet galop įnikau tyrinėti savo pačios atvaizdą lange, todėl užsiėmimą turėjau ilgam (atleisk, Andžela, bet nuolatinis rūpestis dėl išvaizdos – neatsiejama jaunos ir gražios merginos gyvenimo dalis). Paaiškėjo, kad net ir šis žavus nepažįstamasis nebuvo toks įdomus kaip mano antakių forma. Man rūpėjo ne vien tai, ar juos gerai susitvarkiau, nors šiuo klausimu buvau it apsėsta. Tą vasarą kaip tik mokiausi kilstelėti vieną antakį, kaip Viviana Lei filme „Vėjų nublokšti". Turbūt ir pati supranti, kad tam reikėjo įtemptai treniruotis, todėl laikas bėgo, o aš, pamiršusi viską aplinkui, spoksojau tik į savo atvaizdą lange.

Kai atplėšiau akis, traukinys jau stovėjo centrinėje Niujorko stotyje, kur turėjo prasidėti mano naujas gyvenimas. Dailusis kavalierius seniai buvo dingęs.

Bet būk rami, Andžela, netrukus tokių gražių vyrų atsiras daugybė.

Ak! Dar pamiršau pasakyti (jei kartais mėgini įspėti, kas nutiko), kad manoji kelionė traukiniu į Niujorką įvyko praėjus metams nuo močiutės mirties. Ji užgeso 1939-ųjų rugpjūtį, kai iki mano mokslų Vasaro koledže pradžios buvo likusios kelios savaitės. Jos mirtis nebuvo netikėta – kasmet ji vis labiau silpo, bet ši geriausios draugės, mokytojos ir paslapčių saugotojos netektis mane vis tiek sukrėtė iki širdies gelmių.

Žinai, Andžela, tas sukrėtimas galėjo lemti ir prastus mano mokslo rezultatus tais pirmais metais. Gal vis tik nebuvau tokia jau nevykusi studentė, gal tiesiog *liūdėjau*.

Ši mintis toptelėjo tik dabar, kai rašau tau.

Ak, mieloji.

Kartais kai kuriuos dalykus supranti tik po labai ilgo laiko.

Gyvenimas – trumpas ir pavojingas, todėl riboti malonumų ir būti tuo, kas nesi, nėra prasmės.

Elizabeth Gilbert grįžta su unikalia meilės istorija, vykusia Niujorko teatro pasaulyje penktajame dešimtmetyje. Iš garbaus amžiaus moters perspektyvos, su malonumu ir tam tikrais apgailestavimais prisimenant jaunystę, papasakotas *Merginų miestas* gilinasi į moters seksualumo, laisvės ir nuotykių, o kartu į tikrosios meilės dovanos temas.

1940-aisiais devyniolikmetė Viviana Moris išmetama iš Vasaro koledžo dėl prastų pirmųjų studijų metų rezultatų. Pasiturintys tėvai išsiunčia ją į Manhataną pas tetą Pegę, kuriai priklauso bohemiškas ir laisvamaniškas Lelijos teatras. Čia Vivianai tenka pažinti žavingų ir net labai spalvingų personažų, tačiau kartą, įsivėlus į skandalą, jos pasaulis apsiverčia aukštyn kojomis. Prireikia daugybės metų susivokti, kokio gyvenimo ir kokios laisvės ji trokšta; nors ir vingiuotas, kelias ją nuveda pas tikrąją meilę.

Gilios išminties apie žmogiškuosius troškimus ir tarpusavio ryšius kupinas Elizabeth Gilbert romanas *Merginų miestas* – meilės istorija, nepanaši į jokią kitą.

ISBN 978-5-415-02614-2
9 785415 026142
www.vaga.lt